

Anton Nedvěd, slovenski glasbenik.

(Spisal E. Gangl.)

Kadar sem bil ob njegovi postelji, vselej se mi je zdelo, kakor da bi si stali nasproti dve povsem različni sili: jedna, ki je začela komaj rasti, ki je hrepenela po življenju, druga, ki je pojemala in gasnila, ki si je želela miru in počitka.

In tak je bil resniĉno Nedvěd poslednje dni svojega življenja! Šestindvajset let ga je muĉila neozdravljiva bolezen, ki je rastle od leta do leta, sosebnost od l. 1880. naprej, a ki je dosegla svoj vrhunec ob potresu l. 1895. Od tistega ĉasa pa do smrti ni mogel veĉ na noge, navezan je bil na posteljo, in ĉe se je vzdignil iz nje, moral se je opirati ob palicah, da je došel do mize, kjer je zopet sedel in upehan omahnil na stolu. Ko so pa potekali njegovi dnevi, ginila je bolj in bolj telesna moĉ, dokler ni izginila popolnoma. Bil je brez prave zavedenosti v boju med življenjem in smrtjo kakšna dva tedna pred smrtjo. Kakor sem moral biti za njegove boleznine vsak dan pri njem, tako nisem smel sedaj k njemu niti jaz niti kdo drugi: ležal je na postelji — kakor so mi pravili domaĉi — z zaprtimi oĉmi tak, kakor za malo dnij na mrtvaškem odru, samo da so se mu polagoma dvigale prsi, dokler niso prestale popolnoma dne 16. rožnika leta 1896. ob 9. uri zjutraj.

„Dom in svet“ 1898, šte. 1.

Takrat je namreĉ prišla smrt in upihnila luĉ njegovemu življenju.

Anton Nedvěd ni bil sin našega naroda. Dal nam ga je ĉeški rod. Rojen je bil namreĉ dne 19. vel. srpana l. 1828. v Hořevicah na ĉeškem. V zgodnji svoji mladosti je že ĉutil veselje do godbe. Vzbudilo se mu je v mladi duši nevzdržno hrepenenje po

glasbeni naobrazbi, da so ga naposled poslali že v desetem letu v Prago. Z vso vstrajnostjo in vnemo se je poprijel uĉenja. Znameniti glasbenik Anton Slavík, ki si je vzgojil sina sloveĉega virtuoza na goslih, Jožefa Slavíka, uĉil je mladega Nedvěda goslij, klavirja in petja. Poleg Slavíka so mu bili uĉitelji še ĉeški glasbeniki Krejĉi, Horák, Kolesovski in Kittl.

Izredno nadarjenost Nedvědovo so začeli ceniti zgodaj in uporabljali so ga za pevca v vseh cerkvenih zborih, pa veĉkrat je še kot deĉek pel samospeve. Zgodilo se je

nekega dne, da so ga poklicali iz šole v cerkev, kjer je moral peti samospev v Mozartovem „Requiem“, ker niso dobili drugega namestnika za slavno pevko gospo Podhorskyjevo, ki je nagloma zbolela.

Deški glas se mu je izpremenil v zvoneĉ, prekrasen bas-bariton. Bil je izvrsten pevec. Kadar je pel on, bila je polna cerkev ali

Anton Nedvěd.